

Det er kulturministeren, der fastsætter budgetrammerne – med Finansudvalgets tilslutning. Budgetrammerne indeholder et kronebeløb, som tv-stationerne ikke må overskride, og et sendetidsmål, som de bør leve op til. At budgetrammerne overholdes, er Rigsrevisionen i forvejen garant for. At man lever op til sendetidsmålene, kan enhver seer forsikre sig om.

At midlerne anvendes i overensstemmelse med beslutninger truffet af institutionen selv, bør man da vist tro, bestyrelsen vil være i stand til at sikre. Og at man lever op til beslutninger truffet af ministeren i overensstemmelse med lovens indhold, kan let dokumenteres, thi ministeren kan i sin gode ret bede Rigsrevisionen undersøge bestemte forhold. Ministeren er i den sammenhæng og inden for lovens rammer og princip repræsentant for den udøvende magt.

Derfor kan det være uhyre vanskeligt at forstå statsrevisorernes ønske, hvis de vil holde sig til de af Ritt Bjerregaard anførte opgaver, thi de er alle varetaget på yderst betryggende vis.

Statsrevisorernes ønske om kontrol med TV 2's (og DR's) økonomiske dispositioner er så-

ledes ikke et spørgsmål om at rydde nogle tekniske hindringer af vejen. Det er et fundamentalt mediepolitisk spørgsmål: Vil politikerne fortsat sikre de æterbårne medier den uafhængighed af parlamentet/Folketinget, som er en af garantierne for informationsfriheden i et demokratisk samfund?

Det er principper, der er på spil. Diskussion af principper strider mod dansk pragmatisme. Man udsætter sig for at blive kaldt principrytter. Man udsætter sig for slet skjulte anklager for ikke at have rent mel i posen, men det er ikke uvæsentligt at fastholde et knæsat fundamentalt demokratisk princip: Sikringen af mediernes størst mulige uafhængighed af statsmagten.

Måtte alle politikere besinde sig på det ved først at undlade en hastværkslovgivning i indværende folketingssamling og dernæst i sommerens løb at gennemtænke, om de virkelig vil tage ansvar for en begyndende underminering af mediernes frihed. Der bør til statsrevisorernes ønske om posekiggeri lyde et rungende nej.

JØRN HENRIK PETERSEN